

Bryn Terfel, baix-baríton

«Sobre la mar rissada, espessa, com de plom,
veus, de cop, l'Illa: és l'alba.
De lluny, és massa fosca,
retallada sobre un cel embromat.
Gris sobre gris, són tres grisos:
el mar, el cel i l'Illa. [...]»

Narcís Comadira
L'Illa

Programa

Palau Grans Vèus

DIVENDRES, 06.04.18 – 20.30 h

Sala de Concerts

Bryn Terfel, baix-baríton

Cor Jove de l'Orfeó Català (Esteve Nabona, director)

Orfeó Català (Simon Halsey, director)

Orquestra Gulbenkian

Gareth Jones, director

I Part

40'

Giuseppe Verdi (1813-1901)

Obertura de l'òpera *Nabucco*

Arrigo Boito (1842-1918)

“Sono lo spirito che nega sempre”, de *Mefistofele*

Giuseppe Verdi

“Ehi! Paggio!... L'Onore! Ladri! ”, de *Falstaff*

“Va pensiero”, de *Nabucco*

Richard Wagner (1813-1883)

“Cor dels pelegrins”, de *Tannhäuser*

“Invocació al foc màgic”, de *La valquíria*

“Comiat de Wotan”, de *La valquíria*

II Part

46'

Módest Mussorgski (1839-1881)

“La mort de Boris”, de *Boris Godunov*

Giuseppe Verdi

Obertura de *La traviata*

“Cor de gitanos” d'*Il trovatore*

Marta Keen (1953)

Homeward Bound

Richard Rodgers (1902-1979) & Oscar Hammerstein (1895-1960)

Obertura de *South Pacific*

“Some enchanted evening”, de *South Pacific*

Jerry Bock (1928-2010)

“If I were a rich man”, d'*El violinista a la teulada*

Comentari

©Rolex - Johannes Iffkovits

El repertori per a la veu de baix-baríton arriba a la seva màxima esplendor en temps d'exaltació romàntica. El baix-baríton esdevé peça clau en el triumvirat líric per excel·lència: tenor-soprano-baríton. Ell és l'enamorat despitat, el pare traït, l'enemic acèrrim, tal vegada un bufó tragicòmic, inclús *devil in disguise!*, parafrasejant un altre baríton il·lustre i pare del rock. Parlem, és clar, d'Elvis Presley.

En aquest ampli ventall de disfresses i caràcters, si hi ha un cantant als nostres dies que ha destacat per la seva versatilitat a l'hora d'encarnar un ampli abast de personatges, aquest és, sens dubte, el gal·lès Bryn Terfel. El cantant viu una esplendorosa maduresa que, finalment, ens permetrà conèixer en viu gràcies al seu retorn a Barcelona després de dinou anys d'absència. El programa, doncs, és un recorregut per aquesta polivalència de figures, però també de músiques

del gust del cantant gal·lès, que van de l'òpera al musical, passant per la cançó popular.

Si hi ha dues peces que destaquen del programa són, sens dubte, dos finals inoblidables per a qualsevol baix-baríton o baix de mereixement: el comiat de Wotan a Brünnhilde, abans d'adormir-la i envoltar-la del foc màgic, i la mort de Boris Godunov. Ambdós papers formen part del repertori habitual del cantant gal·lès, si bé en el primer va debutar el 2005 i en el segon fa només dos anys. El cantant, doncs, flirteja des de fa temps amb el repertori per a la veu més greu, però sense abandonar encara el repertori més icònic del repertori de baríton dramàtic: les seves interpretacions de *Falstaff* de Verdi o *Scarpia* de la *Tosca* de Puccini són inimitables.

L'adeu de Wotan previ a la dormició de Brünnhilde, al final del tercer acte de *La valquíria*, és un dels moments més emotius de tota la

Tetralogia, on es posa de manifest la humanitat del pare dels déus i un dels sentiments més nobles de l'ésser humà: l'amor paternofilial. Wotan es debat entre la seva obligació com a pare dels déus de castigar una falta contra el seu honor i autoritat, i el dolor per despullar la seva filla predilecta de la divinitat per sotmetre-la a la finitud de la humanitat. La complexitat psicològica del moment es resol amb una música especialment inspirada, en què Wagner troba un dels motius melòdics més emotius de tota la *Tetralogia*, que apareixerà novament al final d'*El capvespre dels déus*, fusionat amb el motiu de la redempció de la humanitat. El missatge de Wagner és clar: per la via de l'amor l'univers està salvat i pot renéixer un nou ordre.

La mort de Boris de l'òpera *Boris Godunov* de Mòdest Mussorgski és un episodi molt complex psicològicament per l'agonia que viu el protagonista i les al·lucinacions de què és víctima. Boris carrega amb un gran sentiment de culpa per haver ordenat la mort del jove tsarèvitx Dmitri per tal d'accedir al poder; una angoixa i deliris que el porten finalment cap a la mort. Mussorgski s'inspira en el drama homònim d'Aleksandr Puixkin i adapta el seu text original conservant-ne alguns versos íntegres per tal de convertir-lo en una òpera.

Si alguna cosa tenen en comú les òperes de Richard Wagner i Mòdest Mussorgski, més enllà de la contemporaneïtat temporal en què s'emmarquen –*La valquíria* va ser estrenada el 1870, mentre que *Boris Godunov* va veure definitivament la llum el 1874–, és el fet de ser totes dues òperes concebudes en un període d'exaltació dels nacionalismes a Europa. Tant Richard Wagner com Mòdest Mussorgski buscaven crear un corpus operístic –igual feien en l'àmbit del teatre autors com Schiller, Goethe o Puixkin– que descrigués i expliqués els orígens, fins i tot mitològics, de la seva cultura i societat. Wagner es remunta a la mitologia nòrdica i germànica i a la saga dels nibelungs, conservada en un poema èpic de l'edat mitjana. Per la seva banda, Mussorgski es basa en el drama d'Aleksandr Puixkin, inspirat al seu torn en la *Història de l'Estat rus* de Nikolai Karamzín.

També Giuseppe Verdi s'emmarca en un moment de plena exaltació nacionalista. Itàlia cercava la seva unificació tot protegint-se de les disputes entre francesos i austríacs per establir el seu poder sobre el nord de la península. És precisament aquest ambient d'enfervoriment el que envolta la gairebé mítica història de la consagració operística de Giuseppe Verdi,

després d'uns inicis plens de calamitats personals i professionals. *Nabucco* sorgeix de la inspiració d'un Verdi que havia renunciat a tot, fins i tot a la música, però la insistència de l'*impresario* del Teatro alla Scala de Milà Bartolomeo Merelli perquè Verdi llegís un llibret de Temistocle Solera va quallar en l'ànim d'un jove Verdi que encara conservava, al més profund del seu cor, una petita flama d'esperança. *Nabucco* s'estrenà el 1842 i el fervor per la nova òpera, junt amb l'efervescència que aquells dies omplien els carrers de Milà, van construir la llegenda. La gent s'identificà amb els versos de Solera i la música de Verdi en el cor “Va pensiero”, en què els esclaus israelians clamen per la recuperació de la seva terra, i la va transformar en un clamor per la unificació d'una Itàlia sota el govern d'un únic rei. El lema “Viva VERDI” (Vittorio Emanuele Re d'Italia) va córrer com la pólvora i les parets dels carrers de Milà s'ompliren d'aquest acrònim que, finalment, es feu realitat.

El nacionalisme és terreny abonat per a la música coral, com ho demostren el ja esmentat cor de *Nabucco*, però també el “Cor de gitanos” d'*Il trovatore*, de ritme processional, i així mateix l'esplèndid “Cor dels pelegrins” de *Tannhäuser* de Wagner, que conté el tema principal d'una òpera que guarda un dels temes melòdics més inspirats del compositor alemany.

La part final del concert ens porta al Nou Món, on el musical ha suplert el que és l'òpera a Europa al llarg del segle XX. L'obertura de *South Pacific* de Richard Rodgers & Oscar Hammerstein ens porta a un dels clàssics d'aquest gènere, que es va estrenar a Broadway el 1949 i que poc després seria portat a Hollywood en format cinèfil. “Some enchanted evening” és la gran cançó d'aquest títol i ha tingut des de la seva estrena nombrosíssimes versions, tant de *crooners* com de cantants lírics. Quelcom similar al que passa amb “If I were a rich man” d'*El violinista a la teulada* de Jerry Bock, musical estrenat el 1964, que conté dues de les característiques principals del gènere: la influència del jazz i el recurs a la caricatura.

Bryn Terfel i els cors de l'Orfeó Català convidats a aquest recorregut per la música lírica dels segles XIX i XX coincidiran en la nostàlgica melodia d'inspiració tradicional *Homeward Bound* de Marta Keen, tot demostrant, un cop més, la capacitat d'adaptació d'un dels cantants més carismàtics de la lírica actual..

Mercedes Conde Pons, directora de la
«Revista Musical Catalana»

©Warren Orchard

Bryn Terfel, baix-baríton

El gal·lès Bryn Terfel ha actuat a totes les grans sales de concerts i d'òpera del món. Els seus primers anys es va donar a conèixer amb les seves interpretacions de Figaro i Falstaff, i recentment ha estat aclamat per les representacions d'alguns papers de Wagner, com Wotan, Hans Sachs i l'holandès, de *L'holandès errant*.

Terfel va debutar operísticament el 1990 com a Guglielmo de *Così fan tutte* a l'Òpera Nacional de Gal·les. La seva carrera internacional es va iniciar el 1991 quan va interpretar l'orador de La flauta màgica de Mozart al Théâtre de la Monnaie de Brussel·les, i el mateix any va debutar als Estats Units com a Figaro a l'Òpera de Santa Fe.

Alguns altres papers durant la seva carrera inclouen Jochanaan de *Salome*, Nick Shadow de *La carrera del llibertí*, els personatges de Leporello i el mateix Don Giovanni de l'òpera homònima, Wolfram de *Tannhäuser* i Balstrode de *Peter Grimes*.

Així mateix, és conegut per la seva versatilitat com a solista, amb actuacions destacades com la cerimònia d'inauguració del Wales Millennium Center de Cardiff, el concert Last Night of the Proms al Royal Albert Hall de Londres, l'espectacle Royal Variety i un concert de gala amb Andrea Bocelli al Central Park de Nova York. Ha realitzat altres recitals arreu del món i durant nou anys va acollir el seu propi festival a Faenol, al nord de Gal·les.

Terfel va celebrar els 25 anys de carrera i els seus 50 anys amb un concert especial al Royal Albert Hall presentat per l'estrella de Hollywood Michael Sheen. La celebració va continuar al Wales Millennium Center de Cardiff, on va interpretar el paper d'Scarpia en una escenificació

de Tosca, juntament amb l'Òpera Nacional de Gal·les, la companyia amb la qual va començar la seva carrera el 1990.

En el camp de l'òpera, destaquen recentment el seu debut en el rol de Reb Tèveye d'*El violinista a la teulada*, en una producció de la companyia Grange Park Opera; Mefistòfil de *Faust*, amb l'Opéra de Paris, i el protagonista de *Sweeney Todd* per a l'Òpera Nacional Anglesa.

Entre altres treballs assenyalats, hi ha el debut a la Royal Opera House de Masqat (Oman), l'actuació amb l'Orquestra Simfònica de Melbourne, el retorn a l'Òpera de Sydney en un recital i una gira de concerts per Sud-àfrica.

Darrerament s'ha vist Terfel com a Hans Sachs en la nova producció de Kasper Holten d'*Els cantaires de Nuremberg* per a la Royal Opera House de Londres, i com a doctor Dulcamara de *L'elisir d'amore* per a l'Òpera Estatal de Viena. Aquesta temporada interpretarà a París el personatge de Falstaff i d'Scarpia de Tosca a la Metropolitan Opera House de Nova York.

Bryn Terfel ha estat guardonat als premis Grammy, als Classical Brit i als Gramophone, i compta amb una discografia que abasta les òperes de Mozart, Wagner i Strauss. A més a més, ha gravat quinze discs en solitari que inclouen *lieder*, cançons gal·leses i un repertori de cançons sacres.

Fou nomenat Comandant de l'Imperi Britànic pels seus serveis a l'òpera el 2003, va rebre la Medalla de la Reina per a la Música l'any 2006, així com el títol de Cavaller pel seu servei a la música el 2017. Ha estat l'últim guardonat amb el Premi Shakespeare per la Fundació Alfred Toepfer, i el 2015 li van lliurar la distinció honorífica de Les Claus de la Ciutat de Londres.

©Ricardo Ríos

Cor Jove de l'Orfeó Català

Forma part de l'Escola Coral de l'Orfeó Català, amb seu al Palau de la Música Catalana, i està integrat per una seixantena de cantaires de setze a vint-i-cinc anys. Fundat el 1986 i dirigit per Conxita Garcia durant els primers setze anys, des del 2003 Esteve Nabona n'és el director i Pau Casan el pianista.

Ha col·laborat amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Orquestra Simfònica del Vallès, London Symphony Orchestra, The Sixteen Orchestra, Ensemble Pygmalion, Orquestra Barroca Catalana, Orquestra Camera Musicae, Ensemble Méridien i Orquestra de Cambra Terrassa 48, entre d'altres. També ha treballat amb directors de prestigi, com H. Christophers, R. Pichon, G. Nosedà i el nou director artístic dels cors de l'Orfeó Català, Simon Halsey. S'ha presentat arreu dels Països Catalans, a Espanya, Polònia, Alemanya, Àustria, República Txeca i Holanda.

Dels seus darrers projectes, cal destacar la participació al Festival Extensión del Festival Internacional de Música y Danza de Granada, al Festival Pedra Viva (Menorca), la producció al Palau de la Música Catalana (Palau 100) interpretant el *Requiem* de Verdi amb la London Symphony Orchestra, sota la direcció de Gianandrea Nosedà, i al Cicle Coral Orfeó Català amb el programa anomenat "De la mort a la vida", amb obres d'Allegri, Blow, Purcell i Elgar.

L'Escola Coral de l'Orfeó Català rep el mecenatge de la Fundació Banco Santander.

©Ricardos Ríos

Orfeó Català

És un dels cors *amateurs* de referència del país, fundat el 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives per difondre el repertori coral català i universal i vetllar per l'excel·lència artística de les seves interpretacions. Des del setembre del 2016 Simon Halsey n'és el director titular, Pablo Larraz el sotsdirector i Josep Buorn el pianista del cor. Té la seu al Palau de la Música Catalana, declarat Patrimoni Mundial per la UNESCO. L'Orfeó ha interpretat les obres més representatives del repertori coral, tot protagonitzant primeres audicions al nostre país d'obres importants (*Missa en Si menor* de Bach o *Les estacions* de Haydn). Ha estat dirigit per primeres batutes internacionals (R. Strauss, C. Saint-Saëns, P. Casals, Z. Mehta, F. Brüggen, M. Rostropóvitx, Ch. Dutoit, L.

Maazel, D. Barenboim, S. Rattle i G. Dudamel, entre d'altres). El 2013 el cor va debutar a la Konzerthaus de Viena, el 2014 va actuar a la Sala Gulbenkian de Lisboa, el 2015 al Royal Festival Hall de Londres i al Cadogan Hall, i el 2016 va fer una gira per Itàlia amb la Mahler Chamber Orchestra, dirigits per D. Gatti. El mes de maig del 2016 l'Orfeó va iniciar les celebracions del seu 125è aniversari amb un concert al Palau de la Música Catalana. Dels darrers compromisos internacionals, destaquen els concerts del cor a Londres el mes d'agost del 2017 amb una actuació en solitari a la Southwark Cathedral i el debut de la formació al Proms de la BBC, un dels més grans festivals de música clàssica, que se celebra a la capital anglesa.

©Márcia Lessa

Orquestra Gulbenkian

Va néixer el 1962 a Lisboa, quan la Fundació Calouste Gulbenkian va decidir establir una agrupació orquestral permanent, que en un primer moment només constava de dotze elements.

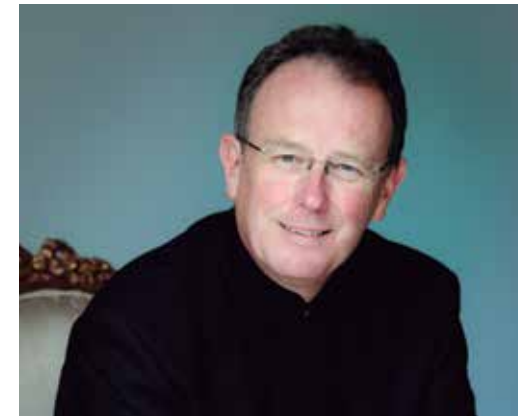
Durant més de cinquanta anys d'activitat, l'Orquestra Gulbenkian s'ha ampliat progressivament i actualment disposa d'una plantilla de seixanta instrumentistes, amb un repertori que es compon d'una àmplia varietat musical, des del Barroc fins a peces contemporànies.

El conjunt interpreta actualment la producció per a orquestra de Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Mendelssohn i Schumann de la manera més similar a com van ser compostes originalment, pel que fa a l'equilibri de l'arquitectura sonora.

Cada temporada l'Orquestra Gulbenkian porta a terme una sèrie regular de concerts al Gran Auditori Gulbenkian de Lisboa, on ha tingut ocasió de col·laborar amb alguns dels noms més importants del món de la música, incloent-hi directors i solistes. També treballa habitualment en altres sales i auditoris de diverses localitats del país. I alhora, a nivell internacional, ha anat expandint gradualment l'activitat per Europa, Àsia, Àfrica i Amèrica.

En el terreny discogràfic, l'Orquestra Gulbenkian està vinculada a Philips, Deutsche Grammophon, Hyperion, Teldec i Pentatone, entre d'altres. La feina amb aquests segells li ha proporcionat distinció des del principi, així com diversos premis internacionals de gran prestigi.

A partir de la temporada 2018-19, el mestre francosuís Lorenzo Viotti assumirà les funcions de director titular de l'Orquestra Gulbenkian, mentre que Giancarlo Guerrero farà les de director convidat.

©René Mayer Cohen

Gareth Jones, director d'orquestra

La seva carrera de director d'orquestra s'inicià el 1990 com a membre de l'Òpera Nacional de Gal·les, on va dirigir un ampli repertori operístic, incloent-hi *El barber de Sevilla*, *Un ballo in maschera*, *Turandot*, *Nabucco*, *La traviata*, *Ernani*, *Ievgueni Onieguin*, *Faust*, *La bohème*, *Fidelio*, *Carmen*, *Les noces de Figaro*, *L'holandès errant*, *Madama Butterfly*, *La Cenerentola*, *La flauta màgica* i *Hänsel i Gretel*.

Cal destacar el seu paper com a director d'Aida al Festival de Bregenz (Àustria) i d'El Mikado per a l'Òpera de Vancouver i l'Òpera Nacional d'Anglaterra (ENO). El 2011 va tornar al Royal Northern College of Music de Manchester, on va treballar amb Vanessa de Barber. Així mateix, ha dirigit l'obra del compositor de música minimalista Philip Glass, *The perfect american*, per a l'Òpera Nacional anglesa i per a l'Òpera de Queensland al Festival de Brisbane del 2014.

Va formar Sinfonia Cymru el 1996, consolidat com la primera orquestra de cambra de Gal·les. Molts artistes hi han col·laborat, com Rebecca Evans, Simon Keenlyside, Joseph Calleja, Peter Donohoe, Chloe Hanslip, Catrin Finch, Guy Johnston, Alina Ibragimova, Jiafeng Chen i Llŷr Williams.

Existeix un enorme vincle entre Bryn Terfel, Gareth Jones i la seva orquestra, sorgit arran d'un aclamat concert de gala de la Sinfonia Cymru el 2000 amb Bryn Terfel, que incloïa la interpretació de l'escena del "Comiat de Wotan" de *La valquíria* de Wagner. Entre els nombrosos projectes en què ambdós artistes han treballat junts, destaquen el disc *We'll keep a welcome*, gales d'òpera al Faenol Festival, els festivals de Henley i Hampton Court

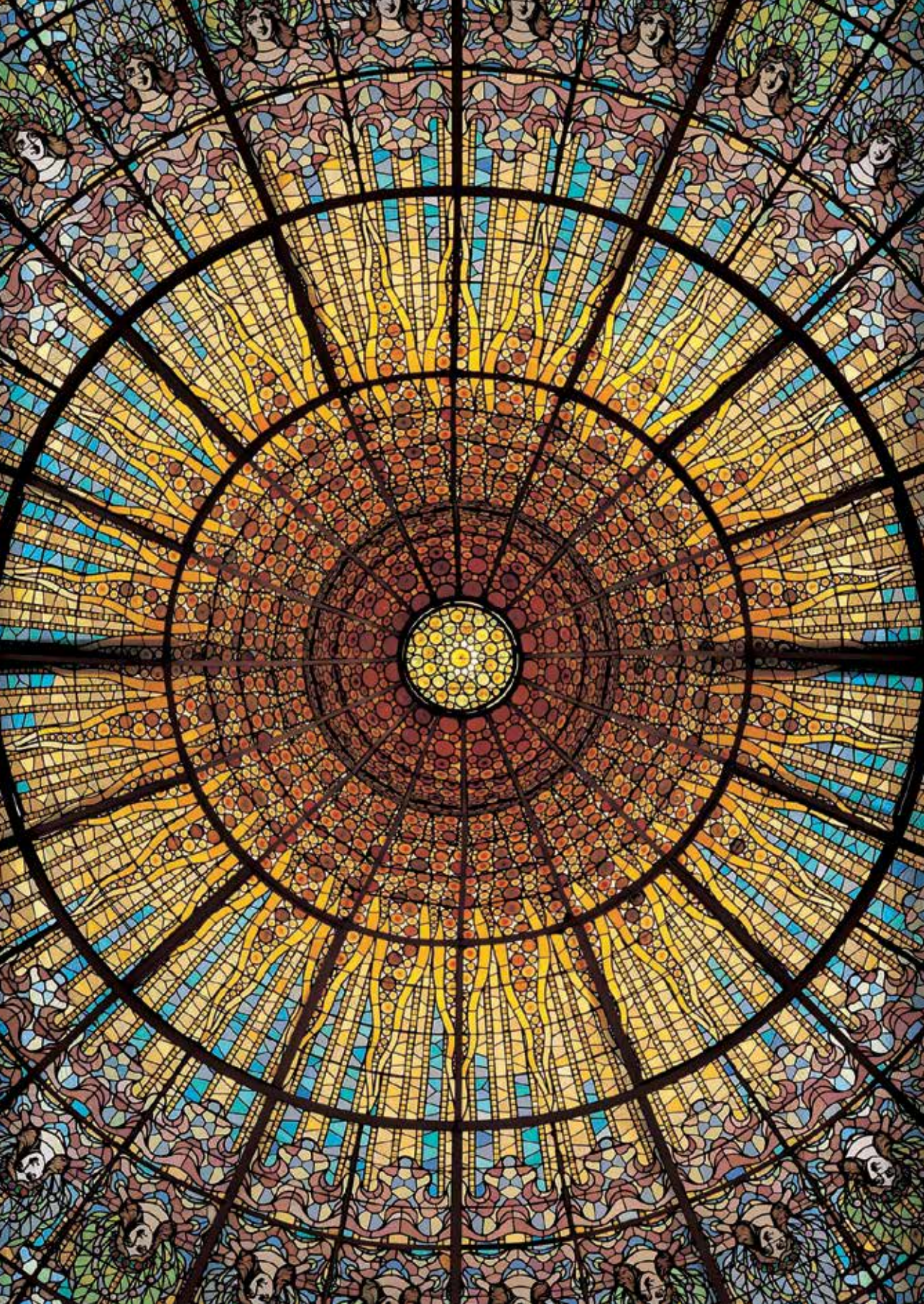
d'Anglaterra, i una gravació SAC d'*El Messies* de Händel. Junts ha realitzat més de setanta concerts a tot el món, incloent-hi el seu debut al festival musical Proms de la BBC, interpretant obres de Wagner i Strauss. El 2013 van recórrer Escandinàvia oferint un cicle de concerts amb un programa Wagner amb l'Orquestra Simfònica d'Stavanger, l'Orquestra Simfònica Nacional de Dinamarca i la Filharmònica d'Hèlsinki.

Gareth Jones va ser director d'orquestra al Faenol Festival creat per Terfel, on va treballar amb cantants internacionals com Andrea Bocelli, Rolando Villazón, Renée Fleming, Carlos Álvarez, Simon Keenlyside i Diana Damrau.

Entre els seus concerts arreu del Regne Unit cal ressaltar el treball amb la Welsh National Opera Orchestra, Royal Philharmonic Orchestra, Royal Scottish National Orchestra i Liverpool Royal Philharmonic Orchestra, entre d'altres.

Destaquen els recents treballs al festival Proms amb l'Orquestra Nacional de la BBC i el Cor de Gal·les, el concert de celebració dels 50 anys de Bryn Terfel al Royal Albert Hall amb la Sinfonia Cymru, concerts al Festival de Henley, a l'Òpera Estatal d'Hongria (Budapest), Festival of Voice a Cardiff i al Llangollen International Musical Eisteddfod (Gal·les). Es va incorporar a la producció de *Kiss me Kate*, de l'Òpera Nacional de Gal·les, i ha començat la producció d'*Els pirates de Penzance* de l'Òpera Nacional d'Anglaterra.

També són de gran importància el concert d'obertura a l'Upton House Music Festival i un concert semiescenificat de *Tosca* al Festival Musical Internacional de Llangollen amb Bryn Terfel i Kristine Opolais.

Textos

Arrigo Boito (1842-1918)

“Sono lo spirito che nega”, de *Mefistofele* (acte I, escena 2)

Llibret d'Arrigo Boito

Son lo Spirito
Che nega sempre, tutto;
L'astro, il fior.
Il mio ghingno e la mia bega
Turbano gli ozi al Creator.
Voglio il Nulla e del Creato
La ruina universal,
È atmosfera mia vital,
Ciò che chiamasi peccato,
Morte e Mal.
Rido e avvento questa sillaba: “No!”
Struggo, tento, ruggo, sibilo: “No!”
Mordo, invischio,
Struggo, tento, ruggo, sibilo:
Fischio! Fischio! Fischio! Eh!

Parte son d'una latebra
Del gran tutto: Oscurità.
Son figliuol della Tenebra
Che Tenebra tornerà.
S'or la luce usurpa e afferra
Il mio scettro a rebellion,
Poco andrà la sua tenzon:
V'è sul Sole e sulla Terra, Distruzion!
Rido e avvento questa sillaba: “No!”
Struggo, tento, ruggo, sibilo: “No!”
Mordo, invischio,
Struggo, tento, ruggo, sibilo:
Fischio! Fischio! Fischio! Eh!

Soc l'esperit
que sempre ho nega tot,
l'estrella, la flor.
Les meves llengotes maliciosos
alteren el dolç repòs del Creador.
Desitjo el buit i l'aniquilació
de la creació.
El medi en què millor me'n surto
és allò que anomeneu pecat...
pecat, mort i mal!
Ric i crido aquesta síl·laba: “No”.
Destruixo, tempto, rugeixo, xiuxiuejo: “No”.
Enganyo, destrueixo,
tempto, rugeixo, xiuxiuejo:
Xiulo! Xiulo! Xiulo!

Soc una part d'un residu
que en altre temps fou el Tot: les tenebres.
Vaig sorgir de les seves entranyes
i a elles tornaré.
Malgrat que la llum m'arrabassi el ceptre
i el meu poder, no serà una
ofensa eterna.
El Sol i la Terra, estan abocats a la destrucció!
Ric i crido aquesta síl·laba: “No”.
Destruixo, tempto, rugeixo, xiuxiuejo: “No”.
Enganyo, destrueixo,
tempto, rugeixo, xiuxiuejo:
Xiulo! Xiulo! Xiulo!

Guiseppe Verdi (1813-1901)

“Ehi! Paggio!... L'onore! Ladri! ”, de *Falstaff* (acte I, escena 1)

Llibret d'Arrigo Boito

Ehi! paggio!
Andate a impendervi.
Ma non più a me.

Due lettere, prendi, per due signore.
Consegna tosto, corri, lesto, va!

L'Onore! Ladri!
Voi state ligi all'onore vostro, voi!
Cloache d'ignominia,

Ep! Patge!
Aneu a la forca,
però sense mi!

Dues cartes pren, per a dues senyores.
Porta-les de pressa, corre, ràpid, vinga!

L'honor! Lladres.
Vosaltres esteu lligats al vostre honor!
Claveguera d'ignominia,

quando, non sempre, noi
Possiam star ligi al nostro.
Io stesso, sì, io, io,
Devo talor da un lato
porre il timor di Dio
E, per necessità, sviar l'onore, usare
Stratagemmi ed equivoci,
Destreggiar, bordeggiare.
E voi, coi vostri cenci
e coll'occhiata torta
Da gatto-pardo e i fetidi sghignazzi
avete a scorta
Il vostro Onor! Che onore?!
Che onor? che onor! che ciancia!
Che baia!
Può l'onore riempirvi la pancia?
No. Può l'onor rimettervi uno stinco?
Non può.
Nè un piede? No. Nè un dito?
Nè un capello? No.
L'onor non é chirurgo.
Che é dunque? Una parola.
Che c'è in questa parola?
C'è dell'aria che vola.
Bel costrutto!
L'onore lo può sentire chi é morto?
No. Vive sol coi vivi?...
Neppure: perchè a torto
Lo gonfian le lusinghe,
lo corrompe l'orgoglio,
L'ammorban le calunnie;
e per me non ne voglio!
Ma, per tornare a voi, furfanti,
ho atteso troppo.
E vi discaccio.

quan ni tan sols nosaltres
podem estar lligats al nostre.
Jo mateix, jo, jo,
he de deixar de vegades de costat
el temor de Déu i,
per necessitat, oblidar l'honor,
utilitzar estratagemes i equívocs,
enginyar, vorejar.
I vosaltres, amb els vostres parracs,
amb la mirada recelosa de guepard
i les vostres fèrides riallades,
parleu d'Honor!
Quin honor? Quin honor?
Quin honor! Quina xerrameca!
Quina broma!
Pot l'honor omplir-vos la panxa?
No! Pot l'honor refer-vos una cama?
No pot.
I un peu? No. I un dit? No.
I un cabell? No.
L'honor no és un cirurgià.
Llavors què és? Una paraula.
Què té aquesta paraula?
Té l'aire que vola.
Bella construcció!
I l'honor el pot sentir un mort? No.
Viu solament amb els vius?
Tampoc: perquè
les il·lusions l'inflamen,
l'orgull el corromp,
les calúmnies l'estoven;
i no el vull per a mi!
Però, tornant a vosaltres, brivalls,
he esperat massa,
i us acomiado.

“Va pensiero”, de *Nabucco* (acte III, escena 4)

Llibret de Temistocle Solera (1815-1878)

Va, pensiero, sull'ali dorate;
va, ti posa sui clivi, sui colli,
ove olezzano tepide e molli
l'aure dolci del suolo natal!

Vola, pensament, sobre ales daurades;
vola i posa't sobre els turons i els pujols,
on exhalen la seva suau i tèbia olor
els dolços aires de la terra natal!

Del Giordano le rive saluta,
di Sionne le torri atterrate...
Oh mia patria sì bella e perduta!
Oh membranza sì cara e fatal!

Saluda les ribes del Jordà,
les torres derruïdes de Sió...
Oh, pàtria meva, tan formosa i perduda!
Oh, record estimat i fatal!

Arpa d'or dei fatidici vati,
perché muta dal salice pendì?

Arpa d'or dels profetes fatídics,
per què penges muda dels salzes?

Le memorie nel petto raccendi,
ci favella del tempo che fu!

O simile di Sòlima ai fati
 traggi un suono di crudo lamento,
 o t'ispiri il Signore un concento
 che ne infonda al patire virtù.

Richard Wagner (1813-1883)

“Cor dels pelegrins”, de *Tannhäuser* (acte III, escena 1)

Llibret de Richard Wagner

Beglückt darf nun dich, o Heimat, ich schauen
und grüßen froh deine lieblichen Auen;
nun lass' ich ruhn den Wanderstab,
weil Gott getreu ich gepilgert hab!

Amb alegria et retrobo de nou, pàtria meva!
Amb goig saludo les verdes pastures!
Deixo ja, doncs, el meu bàcul de pelegrí,
humiliat davant de Déu; he pelegrinat.

Durch Sühn' und Buss' hab' ich versöhnt
den Herren, dem mein Herze frönt,
der meine Reu' mit Segen krönt,
den Herren, dem mein Lied ertönt.

Der Gnade Heil ist dem Büsser beschieden,
er geht einst ein in der Seligen Frieden!
Vor Höll' und Tod ist ihm nicht bang,
drum preis' ich Gott mein Leben lang.
Halleluja in Ewigkeit!

Estic amb pau amb el Senyor!
A Ell es rendeix el meu cor!
Ell m'ha beneït!
A Ell elevo el meu cant...!

“Comiat de Wotan”, de *La valquíria* (acte III, escena 3)

Llibret de Richard Wagner

Leb wohl, du kühnes, herrliches Kind!
Du meines Herzens heiligster Stolz!
Leb wohl! Leb wohl! Leb wohl!

Adéu, agosarada, magnífica nena!
Tu, que ets del meu cor el més sagrat orgull!
Adéu! Adéu! Adéu!

Muss ich dich meiden,
und darf nicht minnig
mein Gruß dich mehr grüßen;
sollst du nun nicht mehr neben mir reiten,
noch Met beim Mahl mir reichen;
muss ich verlieren dich, die ich liebe,
du lachende Lust meines Auges:
ein bräutliches Feuer soll dir nun brennen,
wie nie einer Braut es gebrannt!
Flammende Glut umglühe den Fels;
mit zehrenden Schrecken
scheuch' es den Zagen;
der Feige fliehe Brünnhildes Fels! -
Denn einer nur freie die Braut,
der freier als ich, der Gott!

Si he d'evitar-te
I no puc tornar-te a veure,
rep, amorosa, la meva salutació;
Si mai més has de cavalcar al meu costat,
ni presentar-me la hidromel al banquet,
si he de perdre't, a tu, a la que estimo,
somialt goig dels meus ulls:
que cremi ara per a tu un foc nupcial
com mai cremà per cap altra núvia!
Ardent flama envolti la roca;
amb devorador horror
en foragiti el pusil·lànim:
que el covard fugi de la roca de Brünnhilde!
Que només un pretengui aquesta núvia,
un més lliure que jo, el Déu!

Der Augen leuchtendes Paar,
das oft ich lächelnd gekost,
wenn Kampfeslust ein Kuss dir lohnte,
wenn kindisch lallend der Helden Lob
von holden Lippen dir floss:
dieser Augen strahlendes Paar,
das oft im Sturm mir geglänzt,
wenn Hoffnungssehnen das Herz mir sengte,
nach Weltenwonne mein Wunsch verlangte
aus wild webendem Bängen:
zum letztenmal
letz’ es mich heut’
mit des Lebewohles letztem Kuss!
Dem glücklichen Manne
glänze sein Stern:
dem unseligen Ew’gen
muss es scheidend sich schließen.

Denn so kehrt der Gott sich dir ab,
so küsst er die Gottheit von dir!

Loge, hör’! Lausche hieher!
Wie zuerst ich dich fand, als feurige Glut,
wie dann einst du mir schwandest,
als schweifende Lohe;
wie ich dich band, bann ich dich heut’!
Herauf, wabernde Lohe,
umlodre mir feurig den Fels!

Loge! Loge! Hieher!

Wer meines Speeres Spitze fürchtet,
durchschreite das Feuer nie!

Módest Mussorgski (1839-1881)

“La mort de Boris”, de *Boris Godunov* (acte IV, escena 2)

Llibret de Módest Mussorgski

BORIS
Oy! Dushno! Dushno! Svetu!

Tsarevicha skorey!
Okh! Tyazhko mne! Skhimu!
Ostav’te nas! Uydite vse!

Proshchay, moy syn, umirayu!

Seychas ti carstvovat’ nachnyosh’.
Ne sprashivay, kakim putyom
ya carstvo priobryol;
tebe ne nuzhno znat’.
Ty tsarstvovat’ po pravu budesh’,
kak moy naslednik,

En aquests lluminosos ulls
que sovint vaig acaronar somrient,
recompensat amb un petó,
la teva conducta en el combat,
quan balbucejant fluïa dels teus divins llavis
la lloança dels herois; aquests dos radiants ulls
que sovint m’il·luminaren durant l’atac,
quan l’esperança m’abrusava el cor,
quan les delícies del món
aspirava el meu desig des del temor tremolós:
per darrer cop
em distrec avui en ells,
els dono l’últim bes de l’adeu!
Mentre per a l’home afortunat
brilla la seva pròpia estrella;
per al dissortat etern,
la seva s’ha d’apagar.

Així s’aparta del teu costat el Déu,
Així et treu la divinitat amb un bes!

Loge, escolta! Dirigeix les teves orelles cap aquí!
Igual com et vaig trobar per primer cop,
essent foc igni; com un dia te m’escapares
convertit en una flama errant,
igual que aleshores et vaig lligar, et lligo ara!
Arriba, oscil·lant flama,
envolta de foc la roca!

Loge! Loge! Vine aquí!

Que mai travessi el foc aquell que temi
la punta de la meva llança!

BORIS
Ah, m’ofego, m’asfixio! Llum!

Aneu a buscar el tsarèvitx immediatament!
Ah, quina opressió!
Porteu el mantell reial!

Deixeu-nos sols! Retireu-vos tots!

Adeu, fill meu, em moro!
Ara començaràs a regnar tu.
No preguntis per quins mitjans
vaig obtenir el tron,
no necessites saber-ho.
Regnaràs per dret,

kak syn moy pervorodni.
Syn moy, ditya moyo rodnoye!
Ne v veryaysya navetam
boyar kramol’nykh,
zorko sledi za ikh snoshen’yami
taynymi s Litvoyu;
izmenu karay bez poshchady,
bez milosti karay;
strogo vnikay v sud narodni,
sud nelicemerni.
Stoy na strazhe borcom za veru pravuyu,
svyato chti svyatykh ugodnikov bozh’ikh.
Sestru svoyu, tsarevnu,
beregí, moy syn;
ti yey odin khranitel’ ostayosh’sya,
nashey Kseniyi, golubke chistoy.

Gospodi! Gospodi!
Vozzri, molyu, na slyozy greshnovo otca!
Ne za sebia molyu,
ne za sebia, moy bozhe!...

S gorney, nepristupnoy vysoti
proley ti blagodatni svet
na chad moyikh nevinnykh...
krotkikh, chistyykh...
Sily nebesnye!...
Strazhi trona predvechnovo!...

Krylami svetlymi vy okhranite moyo
ditya rodnoye ot bed i zol, ot iskusheniy!

Zvon! Pogrebal’ni zvon!

PEVCHIJE
Plach’té, plach’té, lyudiye,
nest’ bo zhizni v nyom
i nemy usta yevo,
i ne dast otveta.
Plach’té!
Alliluya!

BORIS
Nadgrobní vop!’!
Skhima, svyataya skhima...
v monakhi tsar’ idyot.

FEODOR
Gosudar’, uspokoyasya! Gospod’ pomozhet.

BORIS
Nyet, nyet syn moy, chas moy probil...

PEVCHIJE
Vizhu mladenca umirayushcha,

com el meu hereu,
com el meu primogènit,
fill, fill meu!
No creguis les calúmnies
dels boiars rebels,
vigila les seves relacions secretes amb Lituània.
Castiga la traïció sense pietat,
castiga sense misericòrdia!
Cuida estrictament de la justícia del poble,
sigues imparcial.
Guarda com un guerrer
la veritable fe,
i reverència els sants de Déu.
Cuida la teva germana, fill meu,
seràs l’únic protector de la nostra Ksénia,
innocent coloma!

Oh, Senyor Déu, t’ho suplico,
mira les llàgrimes d’un pare pecador!
No t’ho demano per mi,
no és per mi, Senyor!

Des de les altures inabastables
escampa la teva llum beneïda
sobre el meu innocent fill...
tendre i pur...
Forces celestials,
guardians del tron etern,

preserveu-lo amb les vostres brillants ales
de la desgràcia i el mal, i de la temptació!

Un toc! Toquen a mort!

COR
Plora, plora poble!
Ja no hi queda vida...
Els seus llavis estan muts
I no respondran...
Ploreu!
Al-leluia!

BORIS
El cant fúnebre.
El mantell, la santa vestidura...
Monjos, çés que el tsar es mor?

FIÓDR
Calmeu-vos senyor, Déu ens ajudarà!

BORIS
No, no fill, l’hora ha sonat...

COR
Veig el nen agonitzant,

i rydayu, plachu; myatyotsya, trepeshchet on. I k pomoshchi vzyvayet, i nyet yemu spasen’ya...	sangloto i ploro, ell s’agita i fa voltes, tremola, crida demanant auxili, però no té salvació...
BORIS Bozhe! Bozhe! Tyazhko mne! Uzhel’ grekha ne zamolyu? O, zlaya smert’! Kak muchish’ ti zhestoko!	BORIS Déu meu, Déu meu! M’ofego! És que les oracions no poden aconseguir-me el perdó? Ah, mort cruel! Que ferotgement em turmentes!
Povremenite: Ja tsar’ yeshchyo! Ja tsar’ yeshchyo...	Un moment! Encara soc tsar! Ah, si! Encara soc el tsar!...
Bozhe! Smert’!	Déu!... Mort!
Prosti menya!	Perdoneu-me!
Vot, vot tsar’ vash... tsar’... prostitute... Prostitute...	Heus ací el vostre tsar! Tsar... Perdoneu-me... Perdone.... ah ...
BOJARE Uspne...	BOIARS És mort!

Guiseppe Verdi
“Cor de gitanos”, d’*Il trovatore* (acte II, escena 1)
Llibret de Salvatore Cammarano (1801-1852) i Leone Emanuele Bardare (1820-1874)

Vedi! le fosche notturne spoglie de’ cieli sveste l’immensa vòlta: sembra una vedova che alfin si toglie i bruni panni ond’era involta. All’opra, all’opra! Dagli. Martella. Chi del gitano i giorni abbella, La zingarella!	Mireu! Les restes de les ombres nocturnes, del cel, nua, queda la immensa volta. Sembla una vídua que finalment es treu els foscos vels amb què s’embolcallava. A la feina, a la feina! Colpeja! Martelleja! Qui embelleix els dies del gitano? La gitaneta!
Versami un tratto; lena e coraggio il corpo e l’anima traggon dal bere. Oh guarda, guarda... del sole un raggio brilla più vivido nel tuo bicchiere! All’opra, all’opra.. Chi del gitano i giorni abbella, La zingarella!	Serveix-me un glop; força i coratge el cos i l’ànima obtenen del beure. Oh, mira, mira! Del sol un raig brilla més vívid al meu vas! A la feina, a la feina! Qui embelleix els dies del gitano? La gitaneta!

Marta Keen (1953)
Homeward Bound

In the quiet misty morning When the moon has gone to bed, When the sparrows stop their singing And the sky is clear and red, When the summer’s ceased its gleaming When the corn is past its prime, When adventure’s lost its meaning – I’ll be homeward bound in time Bind me not to the pasture Chain me not to the plow Set me free to find my calling And I’ll return to you somehow If you find it’s me you’re missing If you’re hoping I’ll return, To your thoughts I’ll soon be listening, And in the road I’ll stop and turn Then the wind will set me racing As my journey nears its end And the path I’ll be retracing When I’m homeward bound again Bind me not to the pasture Chain me not to the plow Set me free to find my calling And I’ll return to you somehow	El tranquil i ennuvolat matí Quan la lluna ha anat a dormir, Quan els pardals paren el seu cant I el cel està clar i vermell, Quan l’estiu ha parat de brillar Quan el blat de moro es pot collir, Quan l’aventura ha perdut el sentit... Tornaré a casa a temps No em lliguis al camp No m’encadenis a l’arada Allibera’m perquè trobi la meva vocació I tornaré a tu d’alguna manera Si t’adones que soc jo el que trobes a faltar Si estàs esperant que torni. Els teus pensaments aviat estaré escoltant, I en el camí pararé i faré mitja volta Llavors el vent m’afanyarà Mentre el meu viatge arriba a la seva fi I jo tornaré a recórrer el camí Quan de nou estigui de camí a casa No em lliguis al camp No m’encadenis a l’arada Allibera’m perquè trobi la meva vocació I tornaré a tu d’alguna manera
--	--

Richard Rodgers (1902-1979) & Oscar Hammerstein (18951960)
“Some enchanted evening”, de *South Pacific*

Some enchanted evening You may see a stranger, you may see a stranger Across a crowded room And somehow you know, You know even then That somewhere you’ll see her Again and again.	Una nit encantada, pot ser que vegis un estrany, pot ser que vegis un estrany a través d’una habitació plena de gent i d’alguna forma sabràs, en aquell moment sabràs que en algun lloc la veuràs una vegada i una altra.
Some enchanted evening Someone may be laughin’, You may hear her laughin’ Across a crowded room And night after night, As strange as it seems The sound of her laughter Will sing in your dreams.	Una nit encantada, algú pot estar rient tu pots sentir-la riure a través d’una habitació plena de gent i nit rere nit, tan estrany com sembla el so del seu riure cantarà als teus somnis.

Who can explain it? Who can tell you why? Fools give you reasons, Wise men never try.	Qui pot explicar-ho? Qui et pot dir per què? Els ximplés et donen raons, els homes savis mai no ho intenten.	If I were a rich man, Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam All day long I'd bidi bidi bam. If I were a wealthy man. I wouldn't have to work hard. Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam. If I were a biddy biddy rich, Yidle didle didle didle man.	Si jo fos un home ric, Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam. Durant tot el dia estaria bidi bidi bam. Si jo fos un home adinerat. No hauria de treballar dur. Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam. Si fos un bidi bidi home, Yidle didle didle didle ric.
Some enchanted evening When you find your true love, When you feel her call you Across a crowded room, Then fly to her side, And make her your own For all through your life you May dream all alone.	Una nit encantada quan trobis el teu amor vertader quan li sentis dir el teu nom a través d'una habitació plena de gent, llavors vola al seu costat, i fes-la teva o durant tota la teva vida somiars tot sol.	I see my wife, my Golde, looking like a rich man's wife With a proper double-chin. Supervising meals to her heart's delight. I see her putting on airs and strutting like a peacock. Oy, what a happy mood she's in. Screaming at the servants, day and night.	Veig la meva dona, la meva Golde, que sembla l'esposa d'un home ric amb una adient doble barbata. Supervisant àpats meravellosos. Me la imagino aristòcrata i desfilant com un gall d'indi. Oh, de quin humor més alegre està cridant als criats, dia i nit.
Once you have found her, Never let her go.	Un cop l'hagis trobada, mai la deixis escapar.		

Jerry Bock (1928-2010)
“If I were a rich man”, d’*El violinista a la teulada*

Dear God, you made many, many poor people. I realize, of course, that it's no shame to be poor. But it's no great honor either! So, what would have been so terrible if I had a small fortune?’	Estimat Déu, has fet moltes, moltes persones pobres. M’adono, per descomptat, que no és vergonyós ser pobre. Però tampoc és gran honor! Llavors, ¿hauria estat tan terrible si hagués tingut una petita fortuna?	The most important men in town would come to fawn on me! They would ask me to advise them, Like a Solomon the Wise. ‘If you please, Reb Tevye...’ ‘Pardon me, Reb Tevye...’ Posing problems that would cross a rabbi's eyes! And it won't make one bit of difference if I answer right or wrong. When you're rich, they think you really know!	Els homes més importants de la ciutat vindrien a adular-me! Em demanarien consell, com si fos Salomó el Savi. “Si us plau, Reb Tevye...” “Perdona’m, Reb Tevye...” Amb problemes que posarien guenyo un rabi!
If I were a rich man, Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam. All day long I'd bidi bidi bam. If I were a wealthy man. I wouldn't have to work hard. Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam. If I were a bidi bidi rich, Yidle didle didle didle man.	Si jo fos un home ric, Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam. Durant tot el dia estaria bidi bidi bam. Si jo fos un home adinerat. No hauria de treballar dur. Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam. Si fos un bidi bidi home, Yidle didle didle didle ric.	If I were rich, I'd have the time that I lack To sit in the synagogue and pray. And maybe have a seat by the Eastern wall. And I'd discuss the holy books with the learned men, several hours every day. That would be the sweetest thing of all.	Si jo fos ric, tindria el temps que em falta per seure a la sinagoga i resar. I potser tenir un seient al mur de l'oest. I discutiria sobre els llibres sagrats amb els homes savis, diverses hores cada dia. Això seria el millor de tot.
I'd build a big tall house with rooms by the dozen, Right in the middle of the town. A fine tin roof with real wooden floors below. There would be one long staircase just going up, And one even longer coming down, And one more leading nowhere, just for show.	Construïria una alta i gran casa amb dotze habitacions, just al mig del poble. Un sostre de llautó amb sòls de fusta a sota. Hi hauria una llarga escala que pujaria, i una altra que baixaria, i una més que no aniria enlloc, només per fer bonic.		
I'd fill my yard with chicks and turkeys and geese and ducks For the town to see and hear. Squawking just as noisily as they can, And each loud ‘cheep’ and ‘swaqwk’ and ‘honk’ and ‘quack’ Would land like a trumpet on the ear, As if to say ‘Here lives a wealthy man.’	Emplenaria el meu jardí amb gallines i galls d’indi i oques i ànecs perquè la ciutat veiés i escoltés. Fent tant de soroll com podrien I cada “coco-ro-co” i “qui-qui-ri-qui” i “rony” i “qüec” Sonaria com una trompeta a l’orella, com si digués: “Aquí hi viu un home adinerat”.		Si jo fos un home ric, Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam. Durant tot el dia estaria bidi bidi bam. Si jo fos un home adinerat. No hauria de treballar dur. Yaba dibi dibi dibi dibi dibi dam. Si fos un bidi bidi home, Yidle didle didle didle ric.

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Mitjans col·laboradors

Col·laboradors

Aena – Aenor – Armand Basi – Autoritat Portuària de Barcelona – Bagués-Masriera Joiers – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Esteve – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – GRoW at Annenberg – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Hoteles Catalonia – La Fageda – Loteria de Catalunya – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Viatges Fra Diavolo S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – EPSON Ibérica, S.A.U. – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Maquimpres, S.A. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, María José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

93 295 72 00

Concerts recomanats

Palau Grans Veus
DIMARTS, 17.04.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Juan Diego Flórez, tenor
Orquestra de València

C. W. Gluck: “J’ai perdu mon Eurydice” i “L’espoir renaît dans mon âme”, d’*Orphée et Eurydice*

W. A. Mozart: “Dies Bildnis ist bezaubernd schön”, de *Die Zauberflöte*; “Si spande al sole in faccia”, d’*Il re pastore*

G. Donizetti: “Tombe degli avi miei... Fra poco a me ricovero... Tu che a Dio spiegasti l’ali”, de *Lucia di Lammermoor*

J. Massenet: “Ah! fuyez, douce image”, de *Manon*; “Pourquoi me réveiller”, de *Werther*

G. Verdi: “Questa o quella” i “Parmi veder le lagrime”, de *Rigoletto*; “Ollenti spiriti... O mio rimorso” i “Lunge da lei... De’ miei”, de *La traviata*

Preus: 30, 40, 60, 85 i 150 euros

Palau Bach
DIMARTS, 01.05.18 – 17.30 h
Sala de Concerts

Matthias Goerne, baríton
Juan de la Rubia, orgue
Freiburger Barockorchester
Gottfried von der Goltz,
director

J. S. Bach: *1a Sinfonia (Concerto) de la Cantata “Geist und Seele, wird verwirret”*, BWV 35

J. S. Bach: *Cantata “Ich will den Kreuzstab gerne tragen”* BWV 56

G. F. Händel: *Concerto grosso in Si menor, op. 6 núm. 12*, HWV 330

J. S. Bach: *2a Sinfonia de la Cantata “Geist und Seele, wird verwirret”*, BWV 35

G. F. Händel: *Concert d’orgue en Fa major* HWV 295

J. S. Bach: *Cantata BWV 82, “Ich habe genug”*

Preus: 25, 40, 50 i 70 euros

Palau Grans Veus
DIJOUS, 31.05.18 – 20.30 h
Sala de Concerts

Olga Peretyatko, soprano
Giulio Zappa, piano

Lieder de Schubert, Verdi i Glinka

S. Rachmàninov: *Vocalise, Ne poj krasavica i Vesenny Voda*

W. A. Mozart: “Dove sono” (*Le nozze di Figaro*)

W. A. Mozart: “Marten aller Arten” (*El rapte en el Serall*)

G. Donizetti: *Regnava nel silenzio (Lucia di Lammermoor)*

G. Donizetti: “Oh luce di quest’anima” (*Linda di Chamoni*)

V. Bellini: “Casta diva” (*Norma*)

Preus: 20, 25 i 35 euros